

δηλητήρια. έχουσιν ἀνάγκην ὁξυγόνου οὕτω δὲ μάχονται πρὸς αὐτὰ ταῦτα τὰ κύτταρα, ἵσως μάλιστα πρὸς τὰ ἐρυθρὰ αιματοσφαρία.

Δήγομεν τὴν παροῦσαν πραγματείαν προστιθέντες ὅτι τὸ μικρόδιον εἶναι ζῶν ὅν, οὔτινος γνωρισθήσονται οἱ τοόποι τῆς ὄράσεως τὴν ἡμέραν καθ' ἥν γνωσθήσεται ἡ λειτουργία αὐτοῦ. Ἐλπίσωμεν ὅτι δὲν θά βραδύνῃ ἡ ἡμέρα αὕτη διότι δὲν λείπουσι πνεύματα χαλκέντερα καὶ σοφὰ ἄτινα διεπόμενα ὑπὸ τοῦ ὄρθοῦ λόγου, τῆς πειραματικῆς ἐρεύνης καὶ τῆς μεγαλοφυίας τοιαῦτα δυσχερῇ τῆς φύσεως προσόληματα!

Σπυρέδων Κανέλλης, Ιατρός.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ

ΟΤΑΝ σιμά μου ἔρχεσαι καὶ τὸ λευκό σου χέρι
Γὰ ρόδα καὶ τὰ γιασεμιά μὲ μιὰ κλωστὴ σκλαδώνη
Καὶ σκλαδωμένα τὰ φτωχά σ' ἐμένα τὰ προσφέρῃ,

Μ' αὐτῇ τὴν ἴδια τὴν κλωστὴ ὅποῦ σφικτὰ τὰ ἐνώνει
Μονάχα ἔγώ κ' ἔνας Θεὸς ἀγάπη ιου τὸ ξέρει
Πῶς καὶ τὴ δόλια μου καρδιά τὸ χέρι σου ἀλυσώνει.

Η ΑΡΡΩΣΤΙΑ ΜΟΥ

Εἰμ' ἄρρωστος καὶ Σὺ κοντά εἰς τὸ πρωσκεφαλό μου
Ως φιλενάδα τοῦ σπιτιοῦ τὰ γιατρικά μου δίνεις,
Μὲ τὴ βεντάλια σου δροσιὰ σκορπάς σ' τὸ προσωπό μου
Καὶ τὴν φωτιά τοῦ πυρετοῦ, ποῦ μὲ φλογίζει, σδύνεις.

Μὰ ἀπ' τὴν ἄρρωστιά μου αὐτὴ ἂν ἵσως γιατρεμένος
Ἄφ' τὸ κρεδόστι σηκωθῶ, αὐτὸ μόνον στοχάσου,
Πῶς ἀφ' τὰ μάτια σου τὰ δυὸ καὶ πάλι ἄρρωστημένος
Θὰ κινδυνεύσω, ἂν δὲν εύρω γιατρό, τὴν ἀγκαλιά σου.

Ζάκυνθος 1889.